

Rax - Hochlantsch klettersteig túra, 2012 május

Azt hiszem mindannyian nagyon vártuk már ezt a túrát: akik először vállalkoztak ilyesmire (Csongi, Gabi, Galo, Eszti, Miki) őket a kíváncsiság hajtotta, mi pedig, akik már többször jártunk vasalt úton (Csaba, Gergő, Juli, Saci, Judit) már nagyon vágytunk újra a sziklafalak közé. A tervezetés, várakozás hosszú hónapjai után aztán végre eljött az indulás ideje: május 25, péntek 15:00. Csabáéknak jól sikerült a rajt, időben ki is értek Kaiserbrunnba, így legalább tudtak nekünk, később indulóknak is sátorhelyet foglalni. Este 8-ra aztán mi is begurultunk, gyors sátorverés, amivel csak Miki és Eszti nem bajlódott, ők ugyanis a kisbuszban ágyaztak meg maguknak. Takarodó előtt még vettünk egy kanyart, meg pár korsó sört a szomszédos vendéglátóipari egységben, aztán eltettük magunkat másnapra. Ami engem illet, alvásról szó sem lehetett, amíg a kedves cseh vagy szlovák v. mittoménmilyen fiatalság abba nem fejezte a gitáros-danolászos-röhögcsélős altatóprogramját, úgy éjfél tájt.

Ettől függetlenül mindenkinek sikerült a reggel fél 6-os kelés, majd a gyors reggelit és összekészülődést követően terv szerint $\frac{1}{2}$ 8 után nem sokkal el is indultunk az első napi túránkra. Eleinte egy kellemesen emelkedő murvás erdei úton haladtunk, aztán az út meredekebbé vált, majd a fák közül kiérve megcsodálhattuk a szomszédos irgalmatlanul magas sziklafal méreteit, érdekes mintázatát. Innen aztán tovább egy termetes törmeléklejtő következett, végül egy rövid kis felmászással meg is érkeztünk a Bärenlochsteig beszállásához. Pihenő, némi falatozás, és fotózgatás után felvettük a klettersteig felszerelésünket, majd rövid okítás után nekiveselkedtünk az útnak. Szépen araszolgattunk egymás után, az újoncok is remekül boldogultak, nagyobb kunsztokat sehol sem kellett bemutatni, így végül másfél óras mászás után megérkeztünk a vasalt szakasz végére, egy pihenésre csábító, szélvédett kis füves részre, ahol le is táboroztunk ebédelni. Nagy keresetje volt Csaba saját természetű újhagymájának, amivel különösen jól lehet célbadobni :-), valamint a sütimnek, amitől új erőre kaphat a kimerült túrázó (15 dkg margarin, 15 dkg cukor, 15 dkg liszt, 3 tojás, sütőpor, pici só, fél deci rum, 20 dkg beleváló ízlés szerint: áfonya, mazsola, dió, mandula, csokidarabkák stb, összekever, ögerincforma, $\frac{1}{2}$ óra a sütőben) Miután kipihentük magunkat, továbbindultunk a Karl-Ludwig nevezetű turistaház felé. A fennsíkra érve meglehetősen sok havas szakaszt találtunk, Juli épített is futtában egy kisméretű hóembert. A háznál meglehetősen nagy volt a népsűrűség, de azért megálltunk pihenni, erőt gyűjteni, aztán irány fel a Heukuppe 2007 m-es tetejére. Csaba engedélyt kért lerohanni a túra hátralevő szakaszát, majd miután megkapta, elviharzott, Galoval együtt, ők már $\frac{1}{4}$ 6-ra a parkolóban hagyott kocsijainknál voltak. Mi a magunk tempójában folytattuk az utat lefelé a Gamsecksteigen, meredek sziklás tájon ereszkedtünk le, drótköteles szakaszokon, létrákon, majd pár meredek hónyelvet keresztezve értünk a nyeregbe, ahol egy utolsót pihentünk. Annyit jöttünk már lefelé, hihetetlennek tűnt, hogy még 2 és fél órányira vagyunk az autóinktól, ahogy ezt az útjelző táblán láttuk. Aztán továbbindulva rájöttünk, hogy tényleg annyi: az eleinte kellemesen lejtő erdei ösvény átcsapott durván lefelé cikkcakkozásba, a fák közül nem nagyon látszott, hogy mennyi van még lefelé, de nagysokára leértünk a reggelről már ismerős murvás útra, amin továbbdöcögve pontosan 7 órára visszaértünk a parkolóba. Nagyot mentünk ma, az 1300 m szintkülönbség látszódott a társaságon, mindenki kellemesen elfáradt. Vacsora után azért még átvonultunk a sörözőbe, a hagyományos mocsarazás helyett a változatosság kedvéért kipróbáltunk valami mást: kétkockás-nagyotmondós. Nem volt rossz, de sajnos fél 11 felé kitessékeltek minket, így el is vonultunk aludni.

Vasárnap frissen és kipihenten ötkor fel is keltünk, gyors sátorbontás, reggeli, és irány Breitenau, aminek közelében az aznapi klettersteig út található. Terv szerint 8-ra meg is érkeztünk volna a kívánt parkolóba, de előtte még beugrottunk Günter bácsihoz és Matildéhez a Térképért, eme kis kitérő úgy 40 percet vett el az életünkéből, de cserébe meggyőződhattunk a helybéli osztrákok vendégszeretetéről, és persze sofőrjeink bámulatos manőverezési képességéről is, ahogy az egy autónyi széles, nyomokban aszfaltos meredek szerpentinben lerongyolnak. Az idő mindenesetre az

előző napihoz hasonlóan pompás volt, a csapat túrakedve pedig határtalan, ezért nem volt akadály, hogy elinduljunk végre $\frac{3}{4}$ 9-kor a beszállás felé. Az út nem tréfált, rövid poroszkálás után pofátlanul meredek lett, előtte azonban sikerült megtalálnunk a turistacsalogató látványelemet: a rekettyésben ücsörgő Nyulat, talán éppen reggelihez készülődött, de kiderült, hogy nem emberevő :-)

Feljebb a beszállás előtt egy alkalmasnak tűnő helyen éppen magunkra készültünk öltetni a hegymászógöncöt, amikor felbukkant mögöttünk egy fél busznyi magyar turista, ami a közelben állomásozó osztrák családdal valamint egy 5 fős germán társulattal együtt már több volt a kívánatos létszámnál, ezért villámgyorsra véve az indulást, neki is veselkedtünk a drótos útnak. Már az eleje is érdekesebbnek látszott a tegnapi menetnél, aztán a második szakasznál megérkeztünk az út legnehezebb részéhez: egy pár méteres függőleges faldarabhoz, amin a gyengébbeknek elkelt a segítség, de - köszönet az erősebbeknek - végül mindegyikünk túljutott rajta. Később már nem nagyon találkoztunk ehhez hasonló nehézséggel, viszont egyre élvezetesebb lett a mászás, Eszti nagyon ráérezett, és habár fáradtuk, de kárpótolt minket a pazar kilátás, ahogy a szépen tagolt sziklafalon egyre feljebb jutottunk. A legfelső sziklaborda előtt kettévált az út, balra egyszerűbb A-s, jobbra kicsit trükkösebb C-s útvonalból lehetett választani, ki-ki kedve és teherbírása szerint dönthetett. Végül ismét közösen egy utolsó nekirugaszkodással felszaladtunk a Hochlatsch 1722 m-es csúcsára, félünk nem kellett, mivel még pár százan úgy gondolták, hogy remek nap ez a túrázáshoz, de azért lekudorodtunk a kereszt tövébe egy csúcsfotóra. Kajáltunk utána, csúcscsoki-osztás, majd indulás lefelé, hiszen a hegyről lejutás néha hosszabbnak tűnik a kelletnél. Az utunkba eső hegyi fogadóba is betértünk, legalábbis a teraszára, mivel nem volt más választásunk: a jelzett turistaút egyenesen átvezetett a hűtte teraszán! Mi sokat nem időztünk, röviden gyönyörködtnk még a pár méterrel lejjebb a sziklafal tövében megbúvó kis kápolnában, majd több száz falépcsőn folytattuk menetelésünket lefelé, aztán később az ösvényen a parkolóig, du 3-ra mindenki le is ért.

Nem maradt más hátra, csak az elköszönés, egymástól és a szépséges hegyektől! Ami engem illet, jövök vissza nemsokára, de a most először velünk tartók is úgy nyilatkoztak, hogy remekül érezték magukat, és csodás élményekkel térnek haza. Sokat tanultam ebből a túrából, megjegyzem a tanulságokat, de ami a legfontosabb, hogy mindenki épségben, élményekkel gazdagodva tér haza, és nekem, mint elsőtúrás vezetőnek ez a legfontosabb!

T. Judit